

hemmeligheder; men jeg vil kun sige, at jeg, som det ærede Medlem maa vide, lige fra Begyndelsen af denne Sags Behandling har stillet mig overordentlig tvivlende med Hensyn til Spørgsmaalet om de 15 Aar; i alt andet har jeg altid været enig med Mindretallet; men i dette Spørgsmaal har jeg stillet mig tvivlende, og jeg maa vedblivende sige, at jeg forstaar stadigt ikke, hvorfor vi, naar vi i alt muligt andet her i Tinget saa vor Vilje og derhos gennem almindelig høje Afgifter have hindret næsten enhver mindre Mand i at søge Patent paa noget, som ikke er noget overordentligt bethdeligt, saa skulle medvirke til, at vore Medborgere i Patentspørgsmaal stilles slettere end Udlændinge. Det ærede Medlem fremhævede ganske vist England og sagde, at der gav man kun Patent i 14 Aar. Sa her i Landet kan man jo ogsaa konfirmere Børn i 14, 15 eller 16 Aars Alderen, det er kun et Tidsspørgsmaal. (Fogtman: Ogsaa i 12 Aars Alderen!) Nej, i 12 Aars Alderen kan man ikke lade Børn konfirmere, det kan man slet ikke gøre; man kan derimod gøre det i 14 og 15 Aars Alderen. England giver Patent i 14 Aar, og 15 er det Maremaal, som vi her slaas om, og England er altsaa det billigste Land; og nu har man valgt 15 Aar, fordi man mente at burde tage Hensyn til Decimalsystemet og Femtallet og forestellige andre Ting; men jeg synes i og for sig ikke, at dette er et saa stortartet Onde, at det bør bevæge ærede Medlemmer til at stemme mod denne Patentlov.

Bertelsen (Hjørring Amts 5te Valgfreds): Da jeg til Trods for den ikke korte Forhandling om denne Lov endnu ikke er bleven klar over Grunden til, at Flertallet i Udvalget har forandret sit tidligere Standpunkt, maa jeg motivere min Afstemning. Forholdet er jo nu dette, at hvis Flertallets Endringsforslag ikke bliver vedtaget, bliver der jo ikke vedtaget nogen Lov i Aar; men deri ser jeg heller ikke nogen Ulykke. Naar det nu er blevet fremhævet baade fra den højtærede Indenrigsminister og fra Ordføreren (Klein), at Grunden til, at man skal gaa til 15 Aar, er Forholdet til Udlandet, saa forstaar jeg heller ikke dette, efter hvad der er blevet fremsagt; thi det, man skal se mest paa, er Indlandets Tarv. Jeg er, som det ogsaa er blevet sagt af andre ærede Talere, imod de saakaldte Humbugspatenter; men paa den anden Side er jeg rigtignok enig med den højtærede Indenrigsminister, naar han udtalte, at der er flere mindre bemidlede Mennesker, som søge Patent, og som have daarligt Raad til at be-

tale saa store Beløb, som her forlanges, men som dog have gjort Opfindelser, der ere af meget stor Betydning. Dette er virkelig sandt; jeg kender flere saadanne Forhold, og derfor tror jeg ikke, at Udvalget er gaaet den rigtige Vej ved at forhøje Beløbet saa bethdeligt, som det har gjort. Thi naar der bliver nedsat en Kommission til at bedømme de Ting, hvorpaa der søges Patent, maa den jo afgøre, om det er Humbug eller ikke, og det mener jeg, at man trygt kan lægge i denne Kommissions Haand. Der er nu blevet sagt — og det er ogsaa rigtig nok — at det almindelige Normaal, hvorpaa der nu administrativt gives Patent, er 5 Aar; det er ganske vist meget sandt, at dette Normaal kan blive forlænget, det kender jeg ogsaa; men den almindelige Tid er 5 Aar. Hvorfor man nu absolut skal til at multiplicere dette Tal med 3 — 3 Gange 5 er jo 15 — det forstaar jeg ikke. Jeg maa for mit eget Vedkommende sige, at jeg ikke er nogen absolut Modstander af Patentlove, men tværtimod ønsker, at dette Forhold skal blive ordnet ved Lovregler. Man kan sige saa meget, man vil, for og mod denne Sag; men det er givet, at Patentinstitutionen er en Begunstigelse for Opfinderen, der søger Patent. Den, der har gjort en Opfindelse, hvorpaa han søger Patent, maa have et Bederlag for sin Opfindelse, og det faar han gennem den Beskyttelse, der bliver ham givet, ved at ikke andre maa fabrikere det samme. Men hvem er det, der paa den anden Side skal betale dette? Det er dem, som bruge den Genstand, som Opfinderen har søgt Patent paa, hvad enten det nu er de industridrivende eller Landbrugerne, og det er ikke Meningen, at Lovgivningsmagten skal vedtage Lovregler, hvorigennem Opfinderen skal kunne berige sig paa Samsfundets Bekostning, og jeg siger rigtignok, at et Tidrum af 15 Aar er alt for lang en Tid, for at Opfinderen kan faa fuldt Bederlag for sin Opfindelse. Thi vi maa huske paa, at her staar jo den patentsøgende, den enkelte Mand's Interesse ved at tjene mange Penge over for Industrien og Landbruget i al Almindelighed; og naar de staa saaledes over for hinanden, saa maa jeg sige til mig selv, at jeg vil staa paa Folketingets gamle Standpunkt, som er, at de 15 Aar ere for meget. Og ud fra denne Betragtning, som jeg nu paa dette Tidspunkt ikke nærmere skal udvikle, tilraader jeg at stemme mod Flertallets Forslag og stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 1, der jo gaar ud paa, at man skal blive staaende ved 12 Aar. Jeg havde ønsket, at man ikke var gaaet højere end til 10 Aar, og jeg vilde ogsaa have